

MODERNÉ
ROMÁNY

DRAGAN

Tichý slib

MICHAELA BRNKOVÁ

MICHAELA BRNKOVÁ

DRAGAN

Tichý slub

DRAGAN

I. vydanie

Copyright © 2026 Michaela Brnková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 90. publikáciu

www.moderneromany.sk

Moderné romány

moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzbá: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 266 - 5

PDF 978 - 80 - 8214 - 267 - 2

EPUB 978 - 80 - 8214 - 268 - 9

MOBI 978 - 80 - 8214 - 269 - 6

MICHAELA BRNKOVÁ

DRAGAN

Tichý slib

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Michaela Brnková 2026

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Prológ

Dragan

Život je krásny.

Aspoň kým sa všetko nedojebe.

Usmial som sa na ženu vedľa seba. Jednou rukou som jej prešiel po krku a jemne zatlačil. Tepna pulzovala pod mojimi prstami, akoby bojovala o život. Môj úsmev sa rozšíril. Naklonil som sa, zhlboka sa nadýchol a jazykom som prešiel od kľúčnej kosti až po sánku.

Medzi nohami mi pulzovalo tak nepríčetne, že krv, ktorá sa mi tam nahrnula, ma pripravovala o zdravý rozum.

Skutočný svet sa rozplynul.

Žiadne problémy, žiadna zodpovednosť. Krivka chaosu klesla na najnižšiu úroveň a zostalo iba potešenie. Svaly sa uvoľnili a tlak jej nechtov ma páľil na chrbte. Pohyboval som sa stále rýchlejšie. Unikal som do sveta, ktorý ma vábil blaženou slasťou. Bol ako droga, ktorej som sa nikdy nedokázal nasýtiť.

Vzdychala, kričala moje meno, ale jej prosby ma nezaujímali.

Mojím cieľom bola *moja* rozkoš, *moje* uvoľnenie.

Nikto ho nepotreboval viac než ja.

Ovládal som svoju moc a aj tak som to nedokázal vydržať dlhšie než jeden posraný deň.

Sex nebol iba uvoľnenie. Bol únik. Nutný a tak potrebný na prežitie, že som využil každý moment, len aby som sa kurva nezbláznil vo vlastnom tele.

Vykrikla a zaklonila hlavu. V tom okamihu sa so mnou roztočila celá miestnosť. Zatvoril som oči a nechal svoju myseľ topiť v rozkoši.

Nechcel som, aby to skončilo. Nikdy.

Ale svet je jedna skurvená diera, ktorá si ma pomaly stiahla späť.

Znechutene som sa prevalil na miesto vedľa nej.

Otočila sa a položila hlavu na moju hrud'. Jej váhu som takmer necítil, ale hnev... ten mi pulzoval v ušiach ako alarm. Bez toho, aby som na ňu bral ohľad, som vstal a obliekol si nohavice.

„Dragan,“ povedala naliehavo a nežne zároveň.

Chcela, aby som zostal. Lenže to *nebolo* moje meno a ona nebola dôvod, aby som menil svoje návyky. Nič o mne nevedela. Nepoznala ma. To, čo žiadala, chceli všetky.

Prázdnota vo mne nadobúdala obludné rozmery.

Zatvoril som za sebou dvere a stiahol si vlasy dozadu. O stenu, iba pár metrov odo mňa, bol opretý Viktor.

Prešiel som okolo neho a znechutene som zavrčal:

„Čo sa deje?“

Muselo to byť niečo vážne, keď čakal, kým skončím. Ale nie natoľko urgentné, aby ma to nenechal dokončiť.

Prešiel cez halu a zamieril do pracovne. Kým bude v dome ona, nikde inde so mnou nebude hovoriť súkromne. Jeho myseľ bola nastavená na najvyšší stupeň ostražitosti.

Pred rokmi pracoval pre tajnú službu. Bol môj informátor, analytik a pravá ruka. Podľa toho, na čo som ho práve potreboval.

Zatvoril dvere a stále sa mračil. Skúšal moju trpezlivosť.

„Oceňujem, že si odtiaľ tentoraz vyšiel oblečený.“

Pozrel som sa na svoju hrud' a na džínsy, ktoré som si nestihol úplne zapnúť.

„Nahota je prirodzená.“

„Nie, keď sa ti musím dívať na vtáka.“

„Tak sa mi pozeraj do očí.“

Usmial som sa, ale s jeho zamračenou tvárou to ani nepohlo.

Beriem späť svoj prvotný dojem. Toto musel byť *fakt* veľký problém.

„Náklad nedorazil do Afriky.“

Spozornel som. Jeho slová mi nedávali zmysel. Všetko bolo dohodnuté. Lode boli plné zbraní a munície, úrady sme mali pod kontrolou.

Zložil som si ruky na hrudi a tentoraz sa výraz mojej tváre podobal na jeho. Čakal som vysvetlenie.

„Nieko ho ukradol. Už v Burgase.“

„Naše lode boli v Bulharsku vykradnuté?“

Narovnal som sa a pokúšal sa spracovať tú informáciu.

„Máme v tom päťdesiat miliónov!“

Zuby mi zaškrípali pod tlakom napnutej čeľuste.

Ten, kto to urobil, musel mať poriadnu odvahu.

Toto nebola obyčajná strata, s ktorou sme mohli počítať. Takto začínala vojna. A niekto sa ju očividne snažil vyprovokovať, aby ma odstránil z cesty.

Iná možnosť neexistovala.

Naše územie bolo čitateľnou hernou plochou a figúrky sa na nej nepohybovali náhodne. Aj táto podlá hra mala svoje pravidlá.

„Už ste prišli na to, kto by za tým mohol byť?“

„Máme podozrenie.“

„Aké sú možnosti?“

Viktor si sadol a prešiel rukou po vlasoch.

Čakal som bombu. Cítil som ju vo vzduchu.

„Konstantin Radev.“

Bum.

Zovrel som dlane do pästí.

Náklady sa kradli, peniaze mizli, obchody občas nevyšli. Ale nič sa ani zďaleka nepribližovalo hodnote tovaru v tom zasranom prístave.

„Nedokázal by to zvládnuť sám. Nie, ak si stále drží masku váženého politika. Bol by to príliš veľký risk,“ uvažoval som nahlas.

„Iba naše politické kontakty, ktoré zabezpečujú prechod cez prístavy, poznajú čísla kontajnerov, časy priplávania aj krycie názvy. Keď v noci preložili náklad, ochranka sa vystriedala a kamery nefungovali. Celá colná kontrola bola presunutá. Niekto musel mať prístup k colnej správe a zmeniť naše nastavenie.“

„Niekto s politickým vplyvom,“ precedil som cez zuby.

„Má väzby na prístavy. Sledovali sme tok peňazí, ktorý prešiel cez firmu napojenú na Radevových politických sponzorov.“

Bublal vo mne hnev. Ten chrapúň sa rozhodol rozšíriť svoj vplyv na môj úkor.

„Zasiahneme?“

Viktor sa nepýtal, či. Ale ako.

Preto som bol jeho boss. Preto bol východný koridor Európy až k prístavom výlučne pod mojou kontrolou.

„Nieko mu musel pomôcť. Nemôže v tom byť sám. Kým nevieme, kto to je, musíme byť opatrní.“

Vraska medzi obočím sa mu prehĺbila.

„Čo presne máš na mysli?“

„Niečo... osobnejšie.“

Zdvihol obočie. „Chceš si s ním dať čaj?“

Teraz nebol čas na zábavu.

„Zisti Konstantinov program. Verejné vystúpenia, súkromné akcie, charitatívne večierky... všetko, čo nebude na prvý pohľad podozrivé.“

„Miesto, kde by nečakal návštevu.“

Ukázal som naňho prstom.

„Myslí ti to. Preto pre mňa pracuješ.“

Viktorovi konečne unikol náznak úsmevu. Len na chvíľu.

„Skontaktujem sa s Katarinou. Preverí jeho spoločenské aktivity. Keď to budem mať pripravené, vrátim sa.“

Stačilo prikývnutie. Nemusel som hovoriť viac.

Viktor vstal a odišiel.

Zostal som vo svojej pracovni ešte chvíľu. Jej chlad a minimalistické zariadenie teraz prinášali mojej mysli potrebné uvoľnenie.

Iba pred chvíľou som zažil v posteli reset a už som ho potreboval znovu.

Prešiel som si rukou po tvári a zaklonil hlavu.

„Kurva,“ vydýchol som.

Nepomohlo to.

Nepomáhalo už takmer nič. A ak niečo fungovalo, trvalo to bolestne krátko.

Lenže teraz nebol čas na vzlyky, slzy smútku ani pateckú sebaľútosť. Nikdy nebol.

Mojou jedinou povinnosťou bolo držať opraty tohto prehnitého sveta a za žiadnych okolností neprejsť slabosť.

Tá bola pochovaná kdesi hlboko.

Prikovaná železnými okovami na dne mojej skazenej duše.

Prešiel som do obývačky a ľahol si na gauč. Ignoroval som Medveďovu prítomnosť, kým sa mi sám neprihovoril. Bol tu stále. Šéf ochranky a zároveň jediný človek, ktorý ma spájal s rodinou. Bol bývalým príslušníkom ruských špeciálnych jednotiek, a preto bol vždy mojím tieňom.

„Problémy?“ spýtal sa tak silným ruským prízvukom, až mi to rezalo uši. Ja som žiadny nemal. Ako inak, keď som mal iba srbských učiteľov a od detstva ma obklopoval takmer výlučne ich jazyk.

„Viac než dosť,“ vyslovil som s hlbokým povzdychom. „Vykradli nám lode.“

„Kto?“

„Radev so spojencom. Aspoň tam zatiaľ mieria stopy.“

V miestnosti ostalo ticho. Aj on vedel, že nazývať tento stav problémom je ako hladkať tigra. Čistý nezmysel.

„Aký je plán?“

„Získat' späť moje prachy.“

Nahovárať si, že zbrane ešte neboli predané a nezmizli z trhu, by bolo viac než naivné. Išlo iba o to, od koho získam odmenu, ktorá mala patriť mne.

Zatvoril som oči. Nezostávalo nič iné, iba čakať.

A trpezlivosť rozhodne nebola mojou silnou stránkou.

Ticho v dome prerušil zvuk krokov odrážajúcich sa od mramorovej podlahy. Nemusel som sa ani pozrieť, aby som vedel, kto to je.

„Tak rýchlo?“ zamrmľal som bez toho, aby som otvoril oči.

Otvoril som jedno oko. Viktor už kráčal ku mne.

„Povedal si, aby som sa ponáhľal.“

Nebol sám. Za ním vošla Katarina a zastala vedľa neho.

„Ak je to ďalší problém, radšej s ním počkaj do rána.“

„Tentoraz nie.“

Posadil som sa.

„Tak hovor.“

Viktor sa oprel o stôl.

„Radev organizuje o týždeň maškarný ples.“

„Charita?“

Týmto akciám som sa vyhýbal ako čert krížu. Väčšinou boli nudné a plné falošných tvári v ešte falošnejšom svete.

Katarina sa usmiala.

„Oficiálne.“

„A neoficiálne?“

„Jeho dcéra sa zasnúbila.“ To ma konečne prinútilo vstať. „Politici, podnikatelia, diplomati... Pozvánky idú cez uzavretý zoznam. Kontroluje ho jeho kancelária.“

„A my budeme na zozname.“

Nepotreboval som sa jej na nič pýtať. Vedel som, čo dokáže.

„Už sa stalo.“

Viktor sa na ňu pozrel s uznaním.

„Katarina má kontakt medzi organizátormi.“

Iba pokrčila plecami.

„Ľudia, ktorí organizujú večierky pre politikov, si radi privyrobia. Masky sú povinné. Bez nich nikoho nepustia.“

Uškrnul som sa.

„Maškarný ples. Dokonalé miesto pre nepozvaných hostí.“ Ukázal som na Katarinu. „A ty nás dostaneš dovnútra.“

„Áno, ja vás tam dostanem. Čo tam urobíte, je už iba na vás.“

Usmial som sa. Prvýkrát od chvíle, keď Viktor vyslovil meno toho hajzla Radeva.

„Výborne. Takže sa pôjdeme trochu zabaviť.“

Otočil som sa k Medveďovi, ktorý doteraz iba sedel pri okne.

„Priprav trasu do Macedónska. Chcem čistý prechod cez hranice.“

Prikývol. To znamenalo, že hranice, kontroly aj ľudia na ceste nebudú problém.

Presne tak, ako to malo byť.

Radev si zrejme myslel, že práve urobil najlepší obchod svojho života.

Mýlil sa.

Ešte netušil, že na jeho večierok príde niekto, koho tam určite nečaká.

1.

Dragan

Severné Macedónsko nebolo krajinou, ktorá by pútala pozornosť sveta.

Malý štát schovaný medzi horami, príliš chudobný na veľké ambície a príliš nepodstatný na to, aby ho veľmoci brali vážne. Turisti sem chodili kvôli jazeru Ohrid, politici kvôli lacným sľubom a obchodníci preto, že sa tu veci dali zariadiť bez zbytočnej pozornosti.

Pre mňa to bolo len ďalšie miesto na mape Balkánu.

Miesto, ktoré som ovládal.

Aspoň doteraz.

Konstantin Radev bol presne ten typ muža, ktorý vedel využiť slabosť malej krajiny. Navonok rešpektovaný politik, muž s úsmevom pre kamery a sponzormi v každom väčšom meste. V skutočnosti bol len ďalším hráčom, ktorý si uvedomil, že skutočné peniaze neležia v parlamente.

Ležali v prístavoch.

A Macedónsko žiadny nemalo.

Preto potreboval spojenca. Niekoho, kto mu otvorí cestu k moru, k lodiam a k trhu, ktorý som doteraz ovládal ja. Preto ma jeho posledné kroky začali zaujímať. Najmä keď sa ukázalo, že jeho dcéra sa chystá vydať za Bulhara.

Možno to bola len náhoda.

Lenže ja som na náhody neveril.

Reflektory osvetľovali fasádu vily tak silno, že sa leskla ako šperk vystavený vo vitríne. Hudba dunela a miešala sa so smiechom hostí, ktorí prichádzali v maskách a kostýmoch, lebo svet sa na jednu noc rozhodol predstierať, že je niečím iným.

Dokonalé miesto pre klamstvá.

Zastavil som sa pri otvorených dverách auta a pozrel na starobylý zámok pred sebou. Mramorové schodisko, zlaté lampy, ochrankári pri vstupe.

Konstantin Radev si potrpel na divadlo.

„Vyzerá to ako svadba kráľa.“

Viktor mi čítal myšlienky. Pozrel som sa na tú prezdobenú nádheru a odfrkol som:

„Politika je len lepšie oblečený zločin.“

Upravil som si masku vlka a prešiel prstami po zamatovom saku. Oblek mi sedel dokonale, ale stále som mal pocit, že mi niečo chýba.

Možno zbraň a možno len trpezlivosť.

Katarina vystúpila z auta za nami. Jej maska bola elegantná a jednoduchá, aby nepútala príliš veľa pozornosti.

Viktor si ju pomaly premeral pohľadom.

„Takže ty si kurtizána. Zaujímavá voľba.“

„Benátska kurtizána,“ opravila ho.

„Samozrejme. Veľmi... autentická.“

Zdvihol som obočie. „Viktor.“

„Hm?“

„Skús sa jej pozerat' do očí.“

Usmial sa. „Snažím sa.“

Pozrel som na jeho kostým.

„A ty si vlastne čo?“

Zamračil sa a pozrel na svoje dobové oblečenie. „Benátsky kupec.“

„To vysvetľuje tvoj výraz.“

„Hádaj, kto vyberal kostýmy.“

„Urobila dobrú prácu,“ žmurkol som na kurtizánu.

Roztiahol ruky s raglánovými rukávmi vyšívanými zlatou niťou a napravil si klobúk.

„Ty si vlk. Pozri sa na mňa. Vyzerám ako idiot.“

Katarina si nás premerala a pokrčila plecami. „To sedí.“

Potreboval som ich prerušiť, aby sa ich nekonečné vyrývanie neskončilo hádkou. To bolo to posledné, čo by sme teraz potrebovali.

„Pozvánky sú pripravené?“

Zdvihla ruku a zamávala mi pred tvárou dvomi papiermi potiahnutými perleťou.

„A tvoja?“

Hodila na mňa ten pohľad, ktorý mi mal povedať, že ona je v spoločnosti eso.

„Ja sa o pozvánku starať nemusím.“

To dávalo zmysel. Katarina mala tieto veci vždy pod kontrolou.

Pred vchodom stáli dvaja muži z ochranky. Jeden z nich skontroloval pozvánku a pozrel na nás cez masku.

„Vitajte.“

Dvere sa otvorili. Teplo svetiel a hudby nás okamžite pohltilo.

Sála bola plná ľudí v maskách... politikov, podnikateľov, žien v šatách, ktoré stáli viac než niektoré autá.

A niekde medzi nimi bol muž, ktorý mi ukradol päťdesiat miliónov.

Usmial som sa. Večierok sa práve začal.

Prepychovému sídlu dominovala majestátna sála vyzdobená mramorom a krištáľovými lustrami. Tak tu sa skrývalo všetko bohatstvo Macedónska. Vlastnil ho tento nenažraný politik.

Lakťom som šťuchol do Viktora a bradou naznačil, kam sa má pozrieť.

Vychutnal som si ten moment, keď zastal a zdvihol obočie.

„Kriste, čo je to?“

Jeho reakcia ma pobavila.

Mykol som plecom. „Tipujem, že Ľudovít XIV.“

„Kráľ Slnko? Ten teda má sebavedomie.“

Na vyvýšenom schode stáli dve kreslá a na jednom z nich sedel sám Konstantin Radev, oblečený v bohato zdobenom *zlatom* odeve, s tvárou potretou *zlatým* náterom a mohutnou *zlatou* korunou okolo hlavy, ktorej dlhé vystúpené hroty sa leskli ako lúče slnka.

Keby som sa teraz povracal, museli by to byť diamanty.

Táto sála bola preplnená gýčovým luxusom a vrstvou pozlátky, ktorá nedokázala zakryť ich prehnité duše.

Líšil som sa?

Možno iba tým, že ja som si cestu do pekla nevybral. Narodil som sa vo vlaku, ktorý sa rútil do priepasti, a jediné, čo som mohol urobiť, bolo postarať sa, aby sa nevykoľajil skôr, než budem mať dediča, ktorý ma raz nahradí.

Presne preto som zásadne nešukal bez gumy.

Vedľa Konstantina sedela jeho manželka. S vysokou parochňou a dobovými šatami pripomínala francúzsku kráľovnú.

Pochopil som pointu.

Ale kde bola ich princezná s jej bulharským príveskom?

Aj keď sa Viktor snažil, nedokázal zistiť, kto je ten šťastný bastard, ktorý sa mal priženiť do tejto prepychovej famílie. To sa pred zásnubami vôbec nepoznali? Žiadne fotky, žiadne verejné vystúpenia...

Vyzeralo to, ako keby sa spoznali včera a nikto o nich dovtedy nepočul. Alebo len nikoho nezaujímali.

Zrazu sa dav okolo Radevovcov rozostúpil.

Kráčala k nim žena.

Mala na sebe strieborné šaty posiate ligotavými kameňmi a na tvári bielu masku s perím. Vlasy jej zakrývala ozdoba z perál, ktorá ich úplne prekrývala. Jej chôdza bola pôvabná a aj keď som z jej tváre videl iba pery, nedokázal som z nej odtrhnúť pohľad. Rovnako ako každý v tejto sále.

„To je ona,“ naklonil sa ku mne Viktor. „Nina Radeva. Jeho dcéra.“

Postavila sa vedľa svojej matky a sklonila hlavu. Iba na chvíľu. Potom zdvihla pohľad.

A pozrela sa priamo na mňa.

Ako keby v tejto miestnosti neexistoval nikto iný.

Trvalo to iba pár sekúnd. Potom znovu sklonila oči.

„Labuť,“ vyslovil som bez dychu.

Viktor do mňa drgol. „Si sa zaľúbil alebo čo?“

To ma prebralo a prinútilo pozrieť sa naňho ako na idiota.

„Iba hrám podľa plánu.“

„Ani som netušil, aký si famózny herec.“

„Chod' do riti.“

„Nemal by si skôr povedať niečo ako sleduj cieľ alebo...“

„Sklapni!“ prerušil som ho.

„Presne to.“

Vysoké dvere na pravej strane sály sa otvorili a hudba sa zmenila na fanfáry.

Môže to byť ešte horšie?

Obaja sme sa na seba pozreli.

Radev bol korunovaný kokot, o tom nebolo pochyb. A navyše ho vzrušovalo predvádzať svoju moc a bohatstvo.

„Toto asi nevidia jeho voliči.“

Viktorove slová som ignoroval, pretože som sa sústredil na muža, ktorý práve vošiel.

Mohol mať na sebe tri masky a aj tak by som ho okamžite spoznal.

„Kurva,“ pošepol som.

Aj Viktor okamžite pochopil, čo ma tak zarazilo. Do sály vstúpil muž v maske čierneho princa.

„Kaloyan Vasilev.“

Vyslovil jeho meno ako zaklínadlo. Asi malo čarovnú moc, pretože nás práve osvietilo.

Otočil som sa bokom a on to urobil tiež.

Kaloyan Vasilev.

Balkánsky mafián, ktorý postavil svoje impérium na drogách a obchode s bielym mäsom. Muž, ktorý stúpal nahor po mŕtvolách. A vlastnil presne to, čo Radev zúfalo potreboval. Prístupy k prístavom.

A čoskoro sa mal stať jeho zaťom.

Potreboval som ešte chvíľu, kým sa situácia okolo jeho príchodu upokojí. Potom som mohol začať realizovať svoj vlastný plán.

Tanec s Konstantinovou dcérou.

Mojím cieľom bolo vzbudiť jeho pozornosť. Ten nafúkaný idiot ju sledoval ako drahocenný poklad.

Akoby aj nie. Veď mala byť vstupenkou k jeho obchodom.

Radev ich sledoval z trónu ako obchodník, ktorý práve predáva najdrahší tovar.

Musela byť zákerná a podlá, keď pristúpila na zväzok s takým monštrum.

Sledoval som ich spoločný tanec. Pery ani jedného z nich sa po celý čas nepohli.

Napriek tomu ona pôsobila vznešene a on bol pri nej s tou čiernou tvárou ako ohavný netvor. Musel byť aspoň o desať rokov starší.

Nemal ešte ani tridsaťpäť, ale spôsob života sa podpísal na jeho tvári. Aj pod nánosom farby bolo zreteľne vidieť hlbokú jazvu na líci a druhú na krku.

„Rád by som vedel, čo ti behá po rozume.“

Moje myšlienky prerušil Viktor, keď si prikladal k ústam pohár s brandy.

Bez zaváhania som k nemu otočil pohľad. „Ako ho zabiť.“

„Ktorého z nich?“

„Dobrá otázka.“

„Asi ti nemusím pripomínať, že tu by to nebol práve najlepšie nápad.“

Jemne kývol k dverám, kde stáli dve gorily z Radevovej ochranky oblečené v maskách goríl.

Aké nápadité.

V tej chvíli upútala moju pozornosť labuť.

Prešla k baru a zobrala do ruky pohár s červeným vínom. Rozhliadla sa po miestnosti, akoby mala aj ona vlastný plán a sledovala okolie, aby ho mohla uskutočniť.

No ja som ju vyrušil.

Kráčal som k nej pomedzi dav a neprestával som jej hľadiť do očí.

Keď lovíš, nesmieš sa ponáhľať.

Otočila sa k barmanovi a odložila pohár. Zastal som pred ňou a uklonil sa.

„Smiem prosiť?“

Tú krátku chvíľu, kým sa otočila, využila na to, aby si ma prezrela.

„Potrpíte si na staré zvyky alebo to iba hráte ako ostatní?“

„Chcel som len tancovať, ale ak ma túžite bližšie spoznať, môžeme s rozhovorom pokračovať na parkete.“

Zdvihol som dlaň a ponúkol jej ruku.

Zaváhala.

Vedel som, že ju prijme.

No tak, labuť, ver mi.

Jedným rýchlym pohľadom prešla k otcovi a potom pomaly prijala moju ruku.

Dobré dievča.

Hudba sa zmenila na pomalý valčík a ja som ju viedol na parket. Položil som jej dlaň na chrbát o niečo nižšie, než by spoločenské pravidlá považovali za vhodné.

Ak toto malo byť divadlo, tak poriadne.

Neodtiahla sa.

Zaujímavé.

„Takže vlk,“ povedala a prešla pohľadom po mojej maske.

„Je to problém?“

„Nie.“ Naklonila mierne hlavu. „Len premýšľam, či je to kostým alebo varovanie.“

Usmial som sa.

„A k čomu ste dospeli?“

„Že predátori sa zvyčajne neskrývajú za maskami.“

„A labute sa zvyčajne nedržia tak blízko pri vode, kde lovíme.“

Hudba nás otočila v pomalom kruhu a ja som ju k sebe pritlačil o čosi bližšie. Niekoľko hláv v sále sa otočilo. Výborne.

„Ešte som vás tu nevidela.“

„Nie som zvyknutý chodiť na večierky, kde sa obchoduje.“

„Obchoduje?“

„Samozrejme.“ Naklonil som sa bližšie k jej uchu a začítil príjemnú jazmínovú vôňu. „Niektorí tu dnes večer predávajú vplyv.“ Urobil som krátku pauzu. „Niektorí lojalitu.“ Naklonil som sa ešte o kúsok bližšie, až som sa perami dotkol jej ucha. „A niektorí vlastné deti.“

Jej prsty sa v mojej dlani mierne napli. Len na okamih som cítil, že som sa nedotkol iba jej tela.

„Vy zrejme veľa predpokladáte.“

Pobavene som zdvihol kútik úst. „A vy zrejme veľa skrývate.“

Keď hudba spomalila, využil som to. Otočil som ju tak, aby sme sa dostali priamo do výhľadu na Radevov trón.

Ak sa ten zlatý zlodej ešte nepozeral, čoskoro začne. Zatiaľ som potreboval udržiavať nenútenú konverzáciu.

„Povedzte mi, je váš večer taký príjemný, ako vyzerá?“

„Nie,“ odpovedala príliš rýchlo.

To ma pobavilo.

„To rád počujem.“

„Naozaj?“

„Bol by som veľmi sklamaný, keby ste si dnešný večer užívali.“

Díval som sa do jej očí, ktoré neboli ani modré, ani zelené, no svojím chladom ladili k bielej pokrývke hlavy z bielych perál.

„A to prečo?“

„Pretože ja sa ešte len začínam baviť.“

Tentoraz sa na mňa pozrela pozornejšie. Možno len skúšala zistiť, o čo mi ide.

„Takže vlk, ktorý sa prišiel zabávať.“

Uškrnul som sa. „Vlci sa nezabávajú. Vlci lovia.“

Jej pohľad na okamih potemnel.

„A kto je dnes večer korist’?“

Naklonil som sa bližšie a otočil ju tak, aby sa jej chrbát na chvíľu ocitol presne v zornom poli jej otca.

„Ešte som sa nerozhodol.“ Pozrel som sa jeho smerom.

„Ale vyzerá to, že niekto už začína byť nervózny.“

Jej oči sa tiež pohli smerom k vyvýšenému schodu. Presne tam, kde som potreboval.

Usmial som sa, lebo som dosiahol presne to, čo som chcel.

Na pokyn jej otca sa ku mne priblížili dvaja muži v oblekoch a čiernych maskách. Gorily pri dverách spozorneli. Pozrel som sa na Viktora, ktorý iba jemne prikývol.

Pustil som labuť, ktorá si to všimla tiež.

„Ďakujem za tanec. Ak bude lov úspešný, už sa neuvidíme.“

Odstúpil som a vykročil k mužom, ktorí už boli takmer pri nás.

Áno, Konstantin, som to ja.